

ROSA EN DE BLAUWMAKER

© 2015 U2pi bv

Titel: Rosa en de Blauwmaker

Auteur: Boris van Rijswijk

Illustraties: Roy Roesink

Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Den Haag

ISBN: 978-90-8759-513-5

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

ROSA EN DE BLAUWMAKER

Boris van Rijswijk & Roy Roesink

1.

Dit is een heel oud sprookje. Zo oud dat ik het al bijna weer vergeten was.

Er was eens, behoorlijk lang geleden alweer, een meisje. Rosa. Rosa was een doodgewoon meisje met een doodgewone vader (Theo) en moeder (Lies). Theo was kaasmaker. Iedere dag was hij lang bezig in de kaasmakerij of liep hij het grote bos in. Daar zocht hij naar noten die hij gebruikte voor het op smaak brengen van zijn kazen of hij kapte er bomen. Dat mocht hij allemaal want de koning, van wie het bos was, had hem een brief gestuurd waarin stond dat hij zoveel noten mocht zoeken en bomen mocht kappen als hij nodig dacht te hebben. De koning wist wat hij deed. Hij was namelijk dol op de kazen uit de kaasmakerij van de vader van Rosa. Vooral de “Temeler Blauwdraad” was zijn favoriet. In ruil voor het gebruik van het bos betaalde Theo met kaas.

Bij de ingang van de kaasmakerij stond een naambord. “Temeler Kaasmakerij” stond er op. Simpelweg vernoemd naar het dorp waarin Rosa met haar ouders woonde, Temel aan de Blink. De Blink was het riviertje dat liep van Zomerdael tot aan Bovenwind, een plaatsje niet ver van de oostelijke grens. De Temeler Blauwdraad, waar de koning zo gek op was, was niet het enige kaasje dat in de kaasmakerij op de plank lag. De kazen van de Temeler Kaasmakerij waren allemaal even beroemd. Of het nu ging om de Temeler Mekkeraar (een rond kaasje gemaakt van geitenmelk), de Temeler Notenvrot (dat was de reden waarom Theo altijd in het bos op zoek was),

de Temeler Prummelaar (met vruchten), of toch de Temeler Blauwdraad. Alle kaasjes waren bijzonder in trek. De Temeler kaasmakerij was dan ook tot ver buiten het dorp bekend om haar heerlijke kazen.

Ik heb geloof ik nog niet verteld wat Temeler Blauwdraad voor een kaasje was en waarom de koning juist zo gek was op deze soort. Welnu... De Temeler Blauwdraad was een kaas met blauwe schimmel. 'Schimmel?' hoor ik je vragen. 'Dat klinkt verre van lekker'. Dat lijkt maar zo. Wat de vader van Rosa precies voor schimmel gebruikte kan ik natuurlijk niet vertellen. Het kazenrecept hield hij namelijk geheim. Wat ik wel kan zeggen is dat de kazen door de schimmel heel sterk roken en bijzonder lekker smaakten. Dat vond althans de koning. En als een koning dat eenmaal vindt... dan wordt je vanzelf Hofleverancier.

**De koning wist wat hij deed. Hij was namelijk dol
op de kazen uit de kaasmakerij.**

Als Theo aan het werk was in de kaasmakerij of in het bos, ging Lies drie keer per week naar de markt in een van de omliggende dorpen. Daar verkocht zij de kaas (de kazen waren zo gewild dat de mensen natuurlijk ook gewoon naar de kaasmakerij toekwamen om kaas te kopen). De kazen, maar ook het hout dat ze zelf niet nodig hadden, werden door Lies op een handkar geladen. Op maandag, op woensdag en op zaterdag was er altijd wel ergens markt. In Boskoop..., Blikendaal..., Lauwerschans..., Pothoven..., Pommeren. Vooral op zaterdag kochten de mensen veel kaas en hout. De mensen die hout kochten gebruikten dat om er op te koken of om in de winter de huisjes waarin zij woonden warm te stoken. Ze maakten het gezellig in hun huizen. Vooral in het weekend vonden ze dat belangrijk. Vandaar dat het meeste hout op de zaterdagmarkt werd verkocht. En bij gezelligheid hoort natuurlijk.... kaas.

Als Theo en Lies in de kaasmakerij of op de markt aan het werk waren, zorgde Rosa voor de huishouding. Scholen bestonden niet dus dat kwam goed uit. Het meisje veegde de vloer (er bestonden óók nog geen stofzuigers), stofte, waste af en maakte de bedden op. Iedere avond wanneer Theo en Lies thuiskwamen had Rosa gekookt. Dat wil zeggen, op de maandag en de woensdag. De rest van de week kookte Lies en op zaterdag altijd Theo. Die ging zaterdag nooit het bos in om hout te kappen en hoefde die dag alleen maar de kazen, die op planken lagen te rijpen, om te draaien. Theo noemde dat “de kazen keren”. Theo en Rosa hielden allebei erg van kokkerellen. Theo kookte vaak bietjes want die groeiden in de tuin en daar waren ze allemaal dol op. En als dessert natuurlijk altijd een klein puntje kaas. Iedereen voelde

zich gelukkig. Maar helaas... Daar zou snel verandering in komen.

Op een dag kon Lies niet meer uit bed opstaan. Liggen was het enige wat geen pijn deed.

‘Je hebt vast teveel getild waardoor je rug een beetje kapot is gegaan’, zei Theo. Hij keek zeer bezorgd.

‘Hoe moet het nu verder?’ vroeg Lies die avond, toen er een dag was verstreken waarop ze nog even wilde aankijken of de pijn vanzelf over ging.

Rosa lag al op bed en het was niet de bedoeling van Lies dat ze haar hoorde, maar ze hoorde het toch.

Theo plukte zorgelijk aan zijn baardje en zei:

‘Tja. Ik kan niet én kazen maken, én hout hakken, én noten zoeken én dan ook nog eens naar de markt om kaas te verkopen. Want als ik het ene doe moet ik het andere laten en als ik niet genoeg kazen maak verdienen we te weinig koperstukken. En we verdienen ook te weinig koperstukken als we de kazen die ik maak niet aan de man kunnen brengen’. Zo zat Theo (en lag Lies) te piekeren wat ze moesten doen. Het lukte Rosa maar niet om in slaap komen. Ze lag te woelen en had haar hoofd ook al een paar keer onder haar kussen gestopt. Maar toch spookte telkens die ene vraag door haar hoofd: ‘Hoe moet dat nu?’ Ze moest af en toe een beetje huilen. ‘Hoe kan ik ze helpen?’ vroeg ze zich daarbij af.

Plotseling kreeg ze, terwijl de tranen nog over haar wangen biggelden, een idee. ‘Weet je wat? Ik kan ook best naar de markt. Ik heb vaak genoeg gezien hoe de kaas wordt gesneden, verpakt en verkocht’.